

[Socialministeren.]

Jeg forstår, at mindretallet i udvalget, venstres og de konservatives medlemmer, er betænkeligt ved 85 pct.-reglen, idet de ved det ændringsforslag, de har stillet, foreslår procenten nedsat til 80. Jeg forstår også, at motiveringen herfor er, at kommunehjælpsunderstøttede i København, der har flere børn, vil kunne opnå noget mere i hjælp end den arbejdsløse, der får arbejdsløshedsunderstøttelse.

Nu er det jo sådan, som det også er blevet sagt, at den hjælp, der ydes som kommunehjælp, ydes efter skøn i hvert enkelt tilfælde, og at den grænse, der fastsættes, altså 85 pct.-grænsen, er en maksimumsgrænse. Jeg vil mene, at ved vurderingen af, hvad der skal udbetales i kommunehjælp, vil de sociale udvalg også tage hensyn til netop den side af sagen og ikke yde de kommunehjælpssøgende mere i hjælp, end de pågældende kunne få, hvis de var arbejdsløshedsforsikrede. Herved må det også have i erindring, at kommunerne har adgang til at yde en arbejdsløshedsforsikret supplerende hjælp i særlige tilfælde. Jeg skal imidlertid gerne foranledige — således som jeg har lovet det ærede medlem hr. Johs. Christiansen det — at dette bliver understreget over for kommunalbestyrelserne i det cirkulære, der udsendes. Når jeg gerne ser procenten for den maksimale ydelse fastsat til 85, er det, fordi der ellers vil blive tale om så lave understøttelser til familier uden børn, eller som kun har et mindre antal børn, at det efter min mening ville være ganske urimeligt. Jeg har tiltro til, at de sociale udvalg vil administrere denne regel på en forsvarlig måde.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen mente, at mit lovforslag havde været ude for en meget hård kritik fra forskellige personer, som har med den sociale lovgivning at gøre. Jeg tror nu ikke, der er tale om nogen særlig voldsom kritik, for disse folk ved jo, at 85 pct.-grænsen er en maksimumsgrænse. De, der har fortalt det ærede medlem, at de har kritiseret, skal netop skønne over trangen i det enkelte tilfælde. De skal skønne, om det nu også vil være rimeligt at gå op til de 85 pct., eller om man kunne nøjes med mindre eller eventuelt bør bruge den paragraf, hvorefter der er mulighed for at gå derudover. At disse

mennesker skulle have rettet nogen hård kritik mod mig, fordi jeg foreslår 85 pct., vil jeg nu sætte et meget stort spørgsmålstegn ved.

Så blev det understreget af det ærede medlem hr. Søren Andersen og det ærede medlem fru Gertie Wandel, at hvis kommunehjælpen ydes med det, vi foreslår, nemlig 85 pct., vil der være tilfælde, hvor de arbejdsløshedsforsikrede vil få mindre, og de betaler dog kontingent til deres forsikringer. Ja, de arbejdsløshedsforsikrede betaler kontingent til deres forsikring; men der er én ting, som de to ærede medlemmer fuldkommen har glemt eller overhovedet ikke ønsker at nævne, og det er, at hver en rød øre af det, der bliver udbetalt i kommunehjælp, skal tilbagebetales, hvis de pågældende bliver i stand til at tilbagebetale det. Det er dog en væsentlig ting, som jeg synes man bør tage med i sine betragtninger.

Angående de ændringsforslag, der er stillet af de ærede medlemmer fru Ragnhild Andersen, hr. Alfred Jensen og hr. Aksel Larsen, må jeg straks bemærke, at jeg ikke kan tiltræde dem. Hvad angår forslaget om ændring af § 194, stk. 1, ændringer af indtægtsgrænserne, svarer dette til en bestemmelse i et af de samme ærede medlemmer i samlingen 1954-55 fremsat lovforslag. Forslaget går for de enlige forsørgeres vedkommende ud på, at indtægtsgrænserne skal forhøjes til sygekassegrænsen, medens man for de giftes vedkommende skal blive stående ved de indtægtsgrænser, som er foreslået i det forslag til lov om ændring af forsorgsloven, vi her behandler. For en enig i hovedstaden vil en gennemførelse af kommunisternes forslag betyde, at der vil kunne oppebæres fuldt bidrag fra det offentlige med en bruttoindtægt på ca. 19 250 kr., og at adgang til bidrag først ville falde bort ved en indtægt på ca. 21 000 kr. En sådan forhøjelse forekommer mig ikke tilstrækkelig begrundet. Jeg må i denne forbindelse pege på, at man allerede, hvis det af mig fremsatte lovforslag bliver gennemført, fra 1. april 1957 vil kunne have betydelige indtægter og dog få bidrag udbetalt. I hovedstaden kan der således til en familie med kun ét barn udbetales fuldt bidrag ved en indtægt på 8 450 kr., og bidraget bortfalder først ved en indtægt